

Vibeke Bidstrups prædiken søndag seksagesima

Taler

Vibeke Bidstrup
Sognepræst

Dato

23. februar 2025

Sted

Grundtvigs Kirke

Omstændigheder

Prædikenen er optaget d. 16. januar 2025, men sendt i programmet Gudstjenesten på DR1 d. 23. februar svarende til søndag seksagesima.

Prædikentekster

Esajas' Bog kapitel 55, vers 6-11
Markusevangeliet kapitel 4, vers 1-20

Salmer

Himlene, Herre, fortælle din ære
Du er det sted, hvor jeg går hen
Alle mine kilder skal være hos dig

1

En sædemand gik ud for at så – og med disse ord, så starter dagens evangelietekst for alvor. Med det gode danske ord *sædemand*, som jeg aldrig har hørt i andre sammenhænge, og som også i den nye danske 2020 oversættelse af Biblen, bliver oversat med en bonde. Og ordet bonde er nok også for de fleste af os mere velkendt, men der er nu også noget svung over ordet sædemand. Som om, at det som han sår det er selve en del af vores DNA. Essensen af den vi er. Og det er jo i virkeligheden også det, som der er tale om dagens tekst. Sædemanden der er ude for at så kristendommen i os. Spørgsmålet er jo så, hvordan vi tager disse ord til os.

10

Og i dagens bibelske lignelse, så bliver der reageret på mange forskellige måder på ordet. Selv diciplene har meget svært ved at forstå det, så Jesus må forklare det hele to gange. For nogle mennesker, så bliver ordet taget væk med det samme, nogle mennesker tager hurtig ordene til sig, men giver også hurtig slip på dem igen, nogle mennesker, bliver hurtig så forblændet af verden, at ordene aldrig rigtig slår rod i dem, men for nogle mennesker, så bliver ordet sået godt, og det kommer til at danne roden for deres liv. Der er utrolig meget, som man kan tale om i dagens evangeliestykke. Og noget af det, som der ved at stå her og prædike, det er jo, at man altid fortager et valg omkring, hvad man selv bliver ramt af eller føler sig påtalt af i dagens bibelske læsning, og det er jo så det, som man ligger til grund for sin prædiken, og det kan jo så være mere eller mindre

20

interessant for jer, som lytter. Men det, der særligt har ramt mig, i dagens
25 evangeligelæsning, det er påmindelsen om at tro ofte er kommet med en pris, og
at det er være sig selv, at være sit eget DNA, også ofte er kommet med en pris.

Så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet – Sådan har vi
30 lige hørt det. Der har desværre igennem hele menneskehedens historie været en
tendens til, at vi mennesker forfølger hinanden. Vi forfølger dem, som har en
anden tro end os, en anden kultur, en anden seksualitet, en anden kønsidentitet,
en anden politisk holdning. Vi forfølger dem, som vi synes er for anderledes fra
os selv, fordi vi har svært ved at rumme dem. Sådan har det desværre været
35 igennem hele menneskehedens historie. Verden har desværre altid været fyldt af
mennesker, som må flygte på grund af den, som de er. Hvis ikke man lever, som
majoriteten i et land eller område, men derimod er en minoritet, så har det altid
krævet rigtig meget mod at være den, som man er.

40 Sådan var det også på Jesus tid, som vi også hører om i dagens evangelietekst.
Den bevægelse, som Jesus startede, da senere blev til kristendommen, kom også
med en stor pris for mange af de mennesker, som valgte at tro på Jesus og
kristendommen. Ikke alene blev mange af de første kristne smidt ud af deres
familier, og de bysamfund, som de var en del, men de blev også af flere omgange
45 politiske forfulgte af de romerske magthavere. Det kunne koste en livet dengang
at være kristen. Offentlig bekendelse til den kristne tro kom med en stor pris.
Offentlig at stå ved, hvem man selv var, og hvad man troede på, kom med den
højeste pris, ligesom det desværre stadig gør mange steder.

50 En af de tv-serier, som jeg har set i løbet af de sidste år, som har gjort størst
indtryk på mig er Netflix tv-serie Pose. Pose er en serie, som forgår i New York i
80'erne og 90'erne, og handler om Ballroom kulturen, som opstod der i den
afroamerikanske og latinske LGBTQ+-subkultur, imens AIDS-epidemien raser.
Her følger man forskellige "huse", som består af forskellige "familier", der hver
55 har en husmor, og som så mødes en gang om ugen og dyster i Ballroom, hvor er
der konkurrence i mange forskellige danse og beklædnings- kategorier, som regel
tilsat en masse glitter og pailletter. De forskellige huse og familier består af
forskellige ofte unge mennesker, som er blevet smidt ud hjemmefra på grund af
deres seksualitet eller kønsidentitet. Nogle af de ældre i miljøet tager derfor de
60 unge til sig, og former en selvvalgt familie, hvor er der en mor, som er leder af
huset eller familien. Det er meget rørende at se. Det er unge mennesker, som er

blevet smidt ud hjemmefra på grund af den, som de er, og som sjældent kan gå i fred på gaden. Der er altid farer for, at der bliver råbt efter dem eller de skal blive
65 overfaldet, og sågar slået ihjel. På grund af deres seksualitet eller kønsidentitet. Men ballroom-samfundet står sammen, og forsøger at blive en ny familie, for dem, som er blevet udstødt. Man forsøger at skabe trygge steder for dem at mødes, safe spaces. Dette sker ikke mindst en gang om ugen til ballnigt, hvor de netop mødes og dyster imod hinanden. For mig giver en tv-serie som denne
70 kraftige associationer til de første kristne menigheder. Dengang kunne det også komme med den højeste pris at mødes, og samles til for eksempel en gudstjeneste, men man stod stadig sammen i menigheden og hjalp hinanden. De ældre tog de unge ind under deres favn. Man stod sammen om den, som man var. Det man troede på.

75 Når jeg ser på kristendommens historie, så kan det virkelig godt undre mig, at det er en historie, hvor vi desværre som kirke og kristne, også ofte har forfulgt andre på grund af dem, som de er. Som en del af hele koloniseringen, så har vi forfulgt mennesker på grund af deres hudfarve og kultur, og anden religion. Og
80 vi har desværre også en lang historie, hvor vi har forfulgt LGBTQ+-mennesker. Det er egentlig ret utroligt, når kristendommen selv er blevet til på baggrund af at være en forfulgt religion, og tage i betragtning af, at hele kristendommens grundfortælling med Jesus-fødsel, må siges at være en af de mest regnbuefamilieagtige fortællinger, som findes. Kristendommen bygger på alt
85 andet end den klassiske kernefamilie, som vi også hører om i dag med ordet der bliver sået, så hvordan at kristendommens ofte er blevet kernefamiliens største vogter, er mig en stor gåde. Hvordan kristendommen ofte er endt med at bekæmpe, at mennesker kan være den, som de er, det er mig en stor gåde, og ret trist, fordi det burde handle om alt det andet.

90 For mig er kristendommen og det at være den, som man er, to ting der meget forbundet med hinanden. Fordi kristendommen er selve udgangspunktet for, hvordan man forstår sig selv, og den måde, som man er i verden på. Der bliver talt meget om identitet i dag, og identitetspolitik bliver desværre ofte brugt som
95 et skældsord, fordi man er uenig. Men vi mennesker, vi har i virkeligheden altid været på jagt efter vores identitet, og forsøgt at forstå, hvem vi selv er. Sådan var det også med de første kristne. Med kristendommen, så bliver vi alle givet en kristen identitet og en måde, at forstå selv på som mennesker. Men også en måde at forstå os selv på, som er udenfor os selv. Vi skal ikke finde alle svarene
100 på, hvem vi selv er inde i os selv. Fordi med Guds øjne, der er vi altid nogen. Vi

har en mening og et formål. Der er en grund til, at vi er her.

Vi mennesker, vi er desværre stadig gode til at fordømme og forfølge hinanden.
105 Vi er så gode, at vi selv slog Jesus ihjel på korset. Men det er Gud ikke. Gud er
kærlighed. Gud er meget større end vi selv kan begribe. Gud, hun er hende, som
vi er sammen med, når vi beder. Gud, de er der, når vi sidder i en angstfuld
stund. Gud, det er hende, der puster til os, og får os til at gøre noget, som vi
ellers ikke tør gøre. Eller Gud, hun er der, sammen med os, når vi græder i
110 smerte over, det som vi ikke kan eller tør, fordi det måske i sidste ende kan koste
os livet. Gud, de er der. Hun er der, hvor du er. Gud ønsker ikke, at du skal leve
et liv i åben krig mod dig selv, og den du er. Men derimod, at du som den du er,
skal gå ud og være i verden, med Guds frø i dig.

115 Så hvis, der kommer eller er trængsler og forfølgelser på grund af den, som du er.
Så husk, at du altid har hjemmet et sted. Guds frø er sået i dig, og det ord, som vi
skal tage med os og gemme i vores hjerter, fordi vi kan alle få særlig brug for dem
dag. Vi skal plante ordene i god jord. Amen.

120

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

125

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/vibeke-bidstrups-praediken-sondag-seksagesima>

130

135